

Retrobaments

Mai no t'he dit fins a quin punt vaig arribar a estimar-te

Foto: Anne Marthe Widvey

M'agradaria tenir una foto teva, una d'abans. Il·lustraria aquesta entrada a la perfecció, si no fos que en un aparador tan públic com aquest no se m'acudiria mai penjar la foto de ningú. Em basta amb imaginar-la (amb imaginar-te), aquí mateix, en el marge esquerre, els cabells rossos i fins, els ulls blaus amb aquella espurna d'alegria que no he sabut trobar-te avui, i t'asseguro que l'he buscada, semblava que no et volia mirar gaire però cada llambregada era profunda, precisa, intensa, igual com et mirava fa anys, quan tu no em veies ni em sabies, quan encara no te m'acostaves buscant l'escalf de la conversa, quan encara no compartíem llàgrimes. Mai no t'he dit fins a quin punt vaig arribar a estimar-te, fins a quin punt t'estimo encara, incondicionalment, malgrat tot, malgrat el dolor d'una traïció que tu potser penses que encara em cou i jo no he sabut com dir-te que no, que fa tant de temps que no, que estimar-te no depèn de si fas o no fas, estimar-te no depèn de res sinó de mi, que et miro i sé que et vull feliç, que em fa un dolor menut no trobar-te ja enlloc l'alegria, les ganes, la il·lusió, la rialla a punt d'escapar-se't per les comissures dels llavis, aquella llum als ulls. Que em fa mal aquesta teva llum trista d'aquests dies que et torno a trobar casualment pels carrers del barri, em fa mal que t'apaguis quan podries brillar, expandir-te, ser tan feliç com et mereixes, que és molt, que és tot, una mica com en aquella foto d'abans, la que no tinc, la que no puc penjar per il·lustrar aquesta entrada, la que té tota la llum que no t'he trobat avui, la llum que et desitjo, encara que no t'ho creguis, amb tota la meva ànima.

*text publicat al blog La vida té vida pròpia(<http://lavidatevidapropia.blogspot.com>)